

ПЕТРИНСКИ -Какво си съзнавала например?

ГЛАФИРА /натъртено и горчиво/. - Бедността, драги! Помниш ли мансардното етажче, в което живеехме натъпкани като сардели. Ти идваше понякога елегантен като принц и натоварен с подаръци. И тъкмо това ме караше да потъвам от срам за разкривените си обувки. Но тогава той не обичаше да говори за морал.

ПЕТРИНСКИ - А ти обичаше да мечтаеш за всичко, което имаш днес интелектуален съпруг със собствена кола и добри доходи.

ГЛАФИРА /замислено/. - Мечтаех само за любов! Но моята бедност разтваряше пред нея някаква пропаст.

АНА - ~~Спомени. Човек се сравнява непрекъснато с това, което е бил. Полезно е да си спомняме от време навреме за миналото.~~

ГЛАФИРА /с неочаквана и внезапна ожесточеност/. - За него обаче е вредно! Той ще си спомни за многобройната клиентела, която сега му е отнета от държавните клиники! Или за елегантните момичета, с които играеше гениз. Или за вдетенените дами от хайлайфа които не го оставяха на мира, докато не им поставяше някаква диагноза.

АНА /с упрек към Глафира/. - Нима всичко това му пречише да бъде честен човек? Точно тогава той отстъпваше апартамента си за нелегални срещи! И не веднъж през блокадите Теодоси и аз сме се крили тук! Той ни ~~пре~~ ^{признаше} с разтворено сърце и досега ни обича